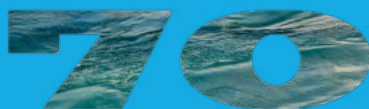

Het Randstedelijk Mannenkoor
SPIJKENISSE

HERDENKING WATERSNOODRAMP

1-2-1953

1-2-2023

RANDVERSCHIJNSELEN

Jaargang 23 - nummer 3 - 26 januari 2023

Correspondentieadres

Burg.Bolwidweg 12
3233 DM Oostvoorne

E-mailadres

Redactie

Tekstverwerking / vormgeving

E-mail

jw.driesprong@gmail.com

Ger Buitink en Roel Korpershoek

Ger Buitink

redactie.hrm@gmail.com

Bestuur Randstedelijk Mannenkoor

Voorzitter

Ger Beikes
06-11300722
voorzitter.hrm@gmail.com

Penningmeester

Heerco Steen
0181-770451
h.steen2@upcmail.nl
h

Secretaris

Jan Willem Driesprong
06-12506837
jw.driesprong@gmail.com

Comm.PR

Kees Wagener
06-25035188
prcomm.hrm@gmail.com

Comm. Activiteiten

Koos Bouter
0181-479990
j.bouter@kpnmail.nl

2° Penningmeester

Cees Brobbel
0181-414279
cees.brobbel@hetnet.nl

2° Secretaris

Bas Vogel
0181-613157
b.vogel4711@gmail.com

Muziekcommissie

Arjan Breukhoven
010-4211882
info@arjanbreukhoven.nl

Ger Beikes
06-11300722
voorzitter.hrm@gmail.com

Arie van Sintmaartensdijk
0181-626184
jacomijntje46@gmail.com

Leo Molendijk
0186-691884
l.molendijk@kpnmail.nl

Cor Kreft
010-4383318
c.kreft15@upcmail.nl

Koormeester

1° Koormeester
Leo van Kooij
0181-213952
nylon@hetnet.nl

2° Koormeester
Jan Willem Driesprong
06-12506837
jwdriesprong@gmail.com

3° Koormeester
Toon Kooren
0181-216654
kooren45@zonnet.nl

Gastheren

1° Tenoren
Leo Molendijk
0186-691884
l.molendijk@kpnmail.nl

2° Tenoren
Cor Kreft
010-4383318
c.kreft15@upcmail.nl

Baritons
Jan Modderman
06-38599471
j.modderman53@gmail.com

Bassen
Peter Spanjersberg
06-22935791
peter10021951@gmail.com

vervanger
Willem Kardol
06-53539296
willemkardol@hccnet.nl

vervanger
Cees Neuteboom
0181-620080
cetruneuteboom@outlook.com

vervanger
Ger Beikes
06-11300722
gerbeikes.hrm@gmail.com

vervanger
Peter Hoevenaars
0181-310807
pjhoevenaars@planet.nl

Diversen

Erelid: Cees Brons † en Anton Kooren

Repetities: Iedere donderdag om 19.30 uur in de Dorpskerk, Kerkring 2, 3201 CX Spijkenisse, 0181-610362

Contributie: € 16,00 per maand; over te maken per eerste van de maand op RABO bank nr. **IBAN** NL24 RABO 3160 3246 13 van Het Randstedelijk Mannenkoor te Spijkenisse.

Donateur worden? : Voor slechts € 36,00 per jaar kunt u het koor steunen. In ruil voor die steun krijgt u gratis 1x toegangskaat voor eigen concert naar keuze en 6 x per jaar het clubblad Randverschijnselen. Betaling zie contributie.

Kleding: **Formeel 1:** rood jasje, gilet, zwart overhemd, rode vlinderstrik (nieuw), rode pochet (nieuw), zwarte smokingbroek, zwarte sokken, zwarte schoenen.

Formeel 2: zwart smokingjasje,ivoorkleurig overhemd, zwarte smokingbroek, zwarte sokken, zwarte schoenen.

Formeel 3: crèmekleurig smokingjasje,ivoorkleurig overhemd, zwarte smokingbroek, zwarte sokken, zwarte schoenen.

Diversen : bij formeel 2 en 3 kunnen we gebruik maken van rode vlinderstrik/rode pochet (nieuw) of gestreepte vlinderstrik/pochet.

Website: www.randstedelijkmannenkoor.nl
E-mail: info@randstedelijkmannenkoor.nl

inhoudsopgave

10

28

blz. 2-3	Colofon
blz. 4	Inhoudsopgave
blz. 5-6	Van de voorzitter
blz. 7	Van de redactie
blz. 8	Wie is er jarig
blz. 10-17	Terugblik op drie concerten
blz. 18-19	De Ramp
blz. 20-21	Watersnoodramp
blz. 23-24	Nieuwjaarstoespraak 2023
blz. 26-27	Grip
blz. 28-33	De Verbinding
blz. 35-36	Nieuwsbrief S.G.M.S
blz. 37-38	Nutteloos

Even terugkijken naar december 2022. Een drukke maand en zeker voor verscheidene mannen uit het koor. Zij hebben in die dagen steeds klaar gestaan, te transporteren, op te bouwen, af te breken, en op 29 dec. de laatste werkzaamheden doen. Hartelijk dank, mannen.

De concerten zelf dan. De voorbereiding was in handen van Koos Bouter en Kees Wagener. Zij zijn bijv. een aantal keren naar Den Bosch geweest voor overleg. Daar staan we niet altijd bij stil, maar het is wel noodzakelijk. In Den Bosch hebben we eerst kunnen genieten van een lekker kopje koffie met Bossche Bol. En toen de kou in naar het centrum, en naar de Sint-Janskathedraal, weer in de kou. Dat viel best tegen. Maar onze 37 zangers deden hun uiterste best een mooi optreden neer te zetten. En dat is gelukt, getuige een enthousiast publiek. Na een korte rondleiding door de kerststal (was officieel nog niet open) gingen we weer in de warme bus naar huis.

Doorlopen mannen, ik loop het beeld uit!

Ons eigen kerstconcert was in één woord geweldig! Onze 61 zangers waren buitengewoon goed op dreef, goed geconcentreerd, en de zang kwam goed over het voetlicht. En dat leidde ook nu weer tot een enthousiaste, volle kerk. Ook onze solisten deden het goed: perfecte begeleiding door Matthijs Breukhoven op het orgel; Inge Louisa op de harp zorgde voor indrukwekkende begeleiding en solo's; Katarina speelde – ondanks haar griepaanval – zo goed mogelijk; haar samenspel met de harp was top; en tenslotte was Marten Smeding ook weer goed op dreef, en wat kan die man zingen. Na afloop regende het complimenten van de toeschouwers.

En dan is het nieuwe jaar begonnen. Natuurlijk met een Nieuwjaarsreceptie op 5 januari. Dit keer gingen we op initiatief van Bas Vogel (die man is goud waard) naar een zaal onder de Felicitaatskerk. Wat waren er veel zangers en partners aanwezig. De ontvangst verliep gezellig met koffie en gebak (van onze adverteerder Meesterbakker Voskamp), het bleef gezellig, ondanks dat er

aanvankelijk te weinig bier was. Dat zullen we onthouden voor volgend jaar. En er waren lekkere hapjes (van onze trouwe adverteerder Forum Catering). Natuurlijk hebben we nog een paar nummers gezongen en tegen 21.30 uur was de receptie ten einde. En...het was er niet koud!

De volgende activiteit staat gepland op donderdag 16 maart: onze Algemene Ledenvergadering. Het bestuur zal dan verantwoording afleggen over het gevoerde beleid in 2022.

En een week later is er OPEN HUIS (23 maart) > dus probeer zoveel mogelijk mannen te interesseren voor ons mooie koor.

Dat is dan het begin van een – naar ik hoop – een mooi koorjaar.

QUOTE VAN ONZE DIRIGENT:

ZING MET DE MOND WIJDOPEN

Precies een jaar geleden was het nog wachten op een bericht van de overheid of we als koor weer mochten gaan zingen. Nu een jaar later kunnen we weer terug kijken op een drietal concerten.

Over deze drie concerten heeft Kees Wagener een uitvoerig verslag gemaakt. Altijd leuk om dat nog eens te lezen.

Februari is een maand die 70 jaar geleden heel veel leed heeft gebracht. Enkele koorleden schrijven over hun ervaring tijdens deze ramp. Het weer in al zijn facetten is en blijft onvoorspelbaar. Lage temperaturen dan weer hoge temperaturen en vooral heel veel regen, waardoor er weer een gevaar aanwezig is voor overlopende kanalen en rivieren.

Wat is er nog meer te lezen? Cor Kreft heeft wederom een prachtig verhaal over de ons bekende Spijkenissebrug geschreven. Interessant en vooral goed samengevat.

De redactie kan nog steeds kopij gebruiken dus mannen er is werk aan de winkel. Voor de rubriek 'mijn werkzame leven' is het even stil geweest maar een nieuw verhaal is van harte welkom.

Genoeg om te lezen en zeker ruimte om wat te schrijven, dus mannen aan de slag.

Veel leesplezier en tot een volgende keer.

Het volgende nummer verschijnt op 16 maart 2023

Kopij voor 5 maart 2023 sturen naar:

redactie.hrm@gmail.com

Op:	wordt:	jaar:
6-2	Peter Hoevenaars	81
-2	Peter Spanjersberg	72
20-2	Hans de Bruin Ies	79
24-2	Dekker	73
28-2	Frans Deuling Rein	74
7-3	van Eijk	82
9-3	Leo Molendijk	72
15-3	Martin Manders	65

Allemaal van harte gefeliciteerd en een fijne verjaardag toegewenst.

Terugblik op drie concerten

Kees Wagener

Voordat ik het mij realiseerde was er alweer een nieuwe versie van ons onvolprezen clubblad Randverschijnselen. Dat doen die mannen, doelende op Ger Buitink en Roel Korpershoek toch maar goed. Maar ja....een uitgave zonder een terugblik op onze laatste drie concerten, dat kan natuurlijk niet. Bij deze een poging om een paar maanden later toch nog iets van mijn beleving van de concerten terug te halen.

Concert met de Oekraïense koren Dzvinochok en Vognyk 3 november 2022

Dit concert kwam onverwachts op ons pad. Koos werd gebeld door ene Carla Gevers uit Brielle. Carla was nauw betrokken bij de concerten van twee jongerenkoren uit de Oekraïne te weten het jongenskoor Dzvinochok en het meisjeskoor Vognyk. Het jongenskoor kwam al jarenlang voor een paar weken naar Nederland om concerten te geven. Maar nu was het wel een speciaal jaar, de oorlog met Rusland was begonnen en de bevolking raakte op drift. Het idee was om

gedurende dit tournee geld op te halen om het culturele leven in Kiev te herstellen en- voor mij belangrijker- een bijdrage in de kosten voor medicijnen te leveren. Ondertussen had de dirigent van het

jongenskoor ook contact gelegd met het meisjeskoor Vognyk en werd gezamenlijk een tour door Europa georganiseerd. Op 7 juli in Wenen gebeurde er iets speciaals. Mick Jagger, zanger van The Rolling Stones hoorde dat het koor in Wenen was en nodigde de meiden van Vognyk uit om als

achtergrondkoor mee te zingen bij het lied 'You Can't Always Get What You Want'. Dat was natuurlijk een geweldige eer en zullen ze niet snel vergeten. Het volgende hoogtepunt was natuurlijk een optreden samen met Het Randstedelijk Mannenkoor in Spijkenisse. Wie zou dat nou niet mooi vinden? Ik dwaal af, terug naar Carla Gevers die Koos Bouter benaderde met het verzoek of er tijd en gelegenheid was een concert te geven met HRM en de Oekraïense jeugdcoren. Dat was uiteraard een mooie uitdaging. Vol enthousiasme gingen we naar de mogelijkheden kijken. De datum werd geprikt, dorpskerk vastgelegd, Ger Buitink maakte een fraaie poster, Arjan was ook beschikbaar. Kortom: 3 november was geregeld. Koos had een strakke indeling gemaakt om het podium op te zetten, de aanhangers snel gevuld en binnen mum van tijd (nou ja...) stond ons vertrouwde podium weer in de dorpskerk.

O ja...voorafgaande aan het concert moest er door de coren en dirigenten ook nog gegeten worden. Geen probleem voor veel koorleden die aangaven wel te willen koken voor de jongeren. Tot Geert van Genderen met het voorstel kwam om zijn vrouw Corry voor heel de club een lekkere Hollandse stampot te maken. Dat bleek een goed idee. Corry, gepensioneerd kokkin van oud-verzorgingstehuis 'De Markenburg' in Spijkenisse, werkt nog elke woensdag in De Kreken om zelfgemaakte maaltijden voor slechts € 5 te verstrekken aan minderbedeelden of liefhebbers van lekker eten of 'Vor Weinûgh' zoals ze in Den Haag zeggen. De aula van Scala Rietvelden was snel geregeld en Corry en vriendin stonden klaar met de stampot (zie foto). Het wachten was op de bus met de jeugdcoren die een half uur te laat arriveerde. Maar goed, de stampot vond gretig aftrek.

Mijn taak was om de ijsjes te overhandigen. Iets wat mij goed afging al sputterde de dirigent tegen, want ijs eten voor een concert blijkt een slecht idee, aldus de dirigent. Gelukkig hadden de jongens en meiden daar lak aan en de Cornetto's werden gretig verslonden. Op naar de kerk.

De kerk zat goed vol, wat was dat mooi. Toch elke keer maar weer afwachten of dit het geval is. Er was weinig gelegenheid om te verkleden. De consistorie bleek een drukke plaats, al snel veroverd – en terecht- door de meiden van Vognyk. Het wachten was op Lydia, een Oekraïense tolk. Midden in het welkomstwoord van Kees kwam Lydia aangesneld. Ze bleek vast te hebben gezeten in de file. Er zaten wat Oekraïners in de zaal die met enthousiasme alles aanhoorden. Nadat ook wethouder Jeroen Postma, wethouder gemeente

Nissewaard zijn woordje had gedaan konden we beginnen. De jongens en meiden hadden het goed naar hun zin achter het podium. Ze konden achter onze brede schouders rustig zitten en op hun mobiel staren. Want wat ben je als jongeren zonder mobiel. Ook in Oekraïne geldt dat schijnbaar.

De koren klonken prachtig. We zaten op de eerste rij en dat was smullen. Arjan roept elke week terecht dat we onze monden wijd open moeten doen. Nu zagen we eens van dichtbij hoe dat moet en wat voor mooi geluid er dan uit de strot komt. Ook ons publiek was enthousiast. Wat we gezongen hebben weet ik niet meer, wel dat ik genoten heb van de jeugdkoren en de ambiance op die avond. Het ging uiteraard ook om het ophalen van geld. Nou dat was niet mis. De collecte was goed geregeld (zeker na de lichte kritieken in juli), Ad liep weer rond met het pinapparaat. Zo werd er een bedrag van €2200 opgehaald. Van alle kanten hoorden we positieve geluiden. Zeker ook van coördinatrice Carla Gevers. Zij was echt verheugd over het concert en de opbrengst. Dat hadden we met z'n allen toch maar mooi gedaan mannen.

Inloopconcert in de Sint-Janskathedraal in Den Bosch

10 december 2022

De evenementencommissie had wederom Den Bosch uitgekozen om ons kerstrepertoire 'uit te proberen'. Waar kan je dat beter doen dan in de grootste kerk (qua oppervlakte) in Nederland. In 2020 werden we uitgenodigd om nog eens terug te komen. Dat lieten we ons geen twee keer zeggen. Vooraf waren Kees en Koos al naar Den Bosch geweest om een en ander te regelen. Dit keer helaas zonder Hans Bremer, die met zijn charme alles voor elkaar kreeg. De herinneringen aan Hans blijven. Wat missen we die man. Met de bus weer rechtstreeks naar 'Het Bolwerk' waar de koffie en de Bossche Bol voor ons klaarstonden. Voor de geïnteresseerden was er weer een korte stadswandeling, waar het rijke Roomse Leven centraal stond, wreed verstoord destijds door Frederik Hendrik in 1629. Toch kreeg het calvinisme weinig vat op Den Bosch al diende de Sint-Jan tot 1813 als gebedshuis voor de Nederduits Gereformeerde gemeente. In 1816, dankzij de Fransen en liberaal denken van Koning Willem 1, wordt de kerk weer teruggegeven aan de Rooms-Katholieke kerk. Inmiddels waren de meeste koorleden en partners gewandeld naar de Sint-Jan waar een mooie ruimte was om je om te kleden. Het podium was inmiddels door op één knop te drukken uit de grond verrezen (ik geef het toe...sneller dan ons systeem, maar wel heel onpersoonlijk). We konden beginnen.

Ik vergeet nog te vermelden dat de temperatuur in de kerk ongeveer 3 graden was en de vingers van Matthijs half bevroren waren.

Gelukkig mocht hij, om warm te blijven, een keer sprinten van het grote orgel naar het koororgel. Dat de adem in ons lichaam warmer was dan de buitenlucht zagen we aan de waterdamp die via onze mond de Sint-Jan vulde. Hulde voor onze trouwe schare en toehoorders die de moeite namen om te luisteren. Zij moesten de kou trotseren.

Anderzijds was dit ook het lot van alle kerkgangers in de Middeleeuwen en nog eeuwen daarna. Ik kan jullie verzekeren dat de winters toen een stuk kouder waren dan op 10 december 2022.

Het kerstrepertoire werd mooi doorgenomen, Arjan praatte een en ander aan elkaar. De aanwezigen koorleden moesten ontzettend hun best doen, ondanks de geweldige akoestiek, om geluid te produceren in die grote kerk.

Maar dat lukte prima. Na afloop werd er weer, dankzij de inzet van door Ad en Ria de Graaf gecollecteerd en werd er mooi €200 opgehaald.

Aan het eind van het concert mochten we, dankzij de bemiddeling van koster Rien, een kijkje nemen in de beroemde kerststal in de Sint-Jan. De opening was pas een dag na ons bezoek maar dat pikten we toch mooi mee. Een en ander was met veel liefde in elkaar gezet en wij waren toch maar de eerste die dat aanschouwden. Snel verkleden en de verwarmde bus in. Op naar de Randstad. Het was een mooie dag. Volgende keer maar eens in de lente of zomer een kijkje in Den Bosch nemen.

Kerstconcert in Brielle op 22 december 2022

Na twee jaar 'mochten' we weer ons eigen kerstconcert organiseren. Toch het hoogtepunt van het jaar. Zingen in een volle Sint-Catharijnekkerk geeft altijd een kick. Maar ja....zover was het nog niet er waren genoeg voorbereidingen te doen. De kaartverkoop is heel belangrijk. Om een volle kerk te krijgen moet je als koorlid je best doen om kaarten aan de man te slijten. De pers (kranten, Facebook, Twitter, digitale nieuwsbladen) moet geïnformeerd worden en stond er zelfs voor het eerst een betaalde advertentie in Briels Nieuwsland. Dick en Albertine van der Poort coördineren alweer jaren met veel deskundigheid de kaartverkoop, maar blijven altijd scherp, want dat moet goed geregeld worden. Ger Buitink had weer een mooie affiche gemaakt. Die moeten dan wel door een ieder (Facebook, mail) gedeeld worden. Koos en Kees plakten Brielle vol. Dan zijn we er uiteraard nog lang niet. Het podium moest, alweer voor de derde keer dit jaar, opgehaald worden. Dit keer met slecht modderig weer. De auto van Hans de Vries kwam bij de schuur in Abbenbroek dan ook vast te zitten in de modder. Omdat de anderen al weg waren moest Hans drie uur wachten op hulp. Gelukkig was hij zijn chagrijn 's avonds weer vergeten en mochten we weer van zijn vocale capaciteiten genieten. Het podium werd weer met enthousiasme opgezet (we worden er steeds beter in mannen). Het nietapparaat en de schroefboormachine waren weer trouwe vrienden. Zelf beleefde ik een hoogtepunt om te debuten als assistent-lichtinstallatie.

Onder de bezielende leiding van Leo en les werden de spotjes met allerlei kleuren weer bovenop de banken geplaatst. Altijd een fraai gezicht. De kerstbomen werden met stijl 'gedrapeerd' en werden de kerssterren met stijl boven de banken geplaatst. Kortom: weer een geweldige ambiance in de kerk. We konden beginnen.

Allereerst, terwijl onze aanwezigen partners zich verzamelden in hotel 'De Zalm', werd er gerepeteerd. Altijd een leuk moment als de solisten tevoorschijn komen om met ons te oefenen. Dit keer de harpiste Inge-Louisa van Grinsven, fluitiste Katarina Banusic en tenor Marten Smeding. Matthijs begeleidde ons met het orgel.

Het werd een prachtig concert. Uiteraard had het geluid beter gekund, dat wordt een aandachtspuntje voor komend jaar. Het belangrijkste was dat een ieder genoten had van het concert en daar gaat het toch om. Een ieder zal zijn eigen voorkeuren of 'koestermomentjes' hebben. Voor mij was dat het geluid van een harp. Vaak gezien en gehoord op televisie maar 'live' nog niet veel beluisterd. Ik vond het prachtig. De temperatuur in de kerk was fris, maar met het concert in Den Bosch nog in gedachten was het goed te doen. De volgende dag stonden weer veel mannen klaar om alles af te breken. Koster Ina zorgde voor de koffie, er waren zelfs olieballen. De schuur in Abbenbroek werd weer gevuld met stoelen en podiumdelen. Het was een mooi jaar. Op naar 2023.

1 februari 1953

De Ramp

In de nacht van zaterdag 31 januari op zondag 1 februari 1953 wordt er bij mijn grootouders in Nieuwe Tonge op Goeree Overflakkee op de ramen gebonsd. 'Opstaan het water komt!' werd er geroepen. Dat er iets stond te gebeuren was overdag al duidelijk geworden. Oom Jan de Gast die op Battenoord woonde had al voorspeld dat het fout zou gaan. Het water in de haven stond bij eb net zo hoog als normaal bij vloed en daar moest nog vloed en springtij overheen komen. De zware storm die daar nog eens bij kwam zorgde voor de rest. Mijn grootouders sliepen beneden op de begaande grond in de slaapkamer. Mijn moeder en ik logeerden bij mijn grootouders en wij sliepen op zolder. In allerijl werd er geprobeerd nog wat spullen naar zolder te brengen met de gedachte dat het daar veilig zou zijn. In de hectiek vergaten mij grootouders het eten wat in de kelderkast stond mee naar boven te nemen. Niemand kon echter weten wat er die nacht ons te wachten stond. Op een gegeven moment werd er op de buitendeur gebonsd. Het was een familielid die verderop in de Klinkerlandseweg woonde. Toe mijn grootvader de deur opende kwam het water al naar binnen. Zo snel ging het. Er stond niets anders op om naar de zolder te vluchten. Binnen de kortste tijd stond het water tot aan de bovenste derde treden van de zoldertrap. Het zou een angstige nacht worden. Huisraad en andere voorwerpen bonkten tegen de zoldervloer. Toen het die morgen van 1 februari langzamerhand

licht was geworden werd het pas duidelijk wat er gebeurd was. Huizen in de omgeving waren weggeslagen, gedeeltelijk ingestort of waren zwaar beschadigd en er dreef van alles in het water. Ook het huis van mijn grootouders had schade opgelopen maar was gelukkig blijven staan. Op 1 februari 's middags was het water tot borsthoogte gezakt en werd er besloten om een poging te wagen de Zuiddijk te bereiken. Mijn grootvader had een lange bezemsteel kunnen pakken en met mijn grootvader voorop, mijn grootmoeder er tussenin en mijn moeder aan het eind van de stok gingen we op pad. Mijn grootvader had mij op zijn schouders genomen. De tocht naar de Molendijk ging via de Generaal Snijderstraat richting de Oranjestraat. Dat was best een hachelijke onderneming omdat er van alles in het water dreef maar ook dat er van allerlei obstakels onderwater lagen die je niet kon zien. Mijn grootmoeder was nogal klein van stuk en kon nauwelijks de grond onder haar voeten raken. Het ging bijna nog mis omdat mijn grootvader struikelde vooroverviel en we alle twee kopje onder gingen. Na een lange tocht door het water wisten we de Oranjestraat te bereiken. Halverwege de Oranjestraat moesten we bij een huis naar binnen en via de dakgoot verder naar de Zuiddijk. Vandaar gingen we naar het centrum van het dorp en werden daar opgevangen door de familie Karels waar mijn moeder en ik droge kleren en onderdak kregen. Mijn grootouders gingen naar mijn over -overgrootvader die verder op de dijk woonde. Mijn vader was die avond van 31 januari bij familie aan de andere kant van het dorp. Door een dijkdoorbraak die nacht werd het dorp in tweeën gedeeld. Op een gegeven moment stonden mijn grootvader en vader ieder een weerszijde van deze dijkdoorbraak. Pas op dat moment wisten ze dat iedereen nog in leven was. Mijn vader heeft nog enkele dagen geholpen om met een roeiboot mensen te redden die nog vastzaten op zolders en daken. Op een gegeven moment werden we met een amfibietank naar het droog gebleven Dirksland gebracht. Vandaar ging het met een Rijnaak naar Hellevoetsluis om vervolgens met een bus naar het oude Ahoy in Rotterdam gebracht te worden. Daar werd ik naar een ziekenboeg gebracht omdat ik waarschijnlijk met het kopje onder toch water naar binnen had gekregen en ziek was geworden. Vanuit het oude Ahoy gingen we naar Pernis naar een oom en tante van mijn vader. Mijn grootouders werden geëvacueerd bij een familie in Monster. Een paar maanden daarna kregen we een flat in Hoogvliet waar het leven zo goed als kwaad weer opgepakt kon worden. Het zou nog enige tijd duren voordat het huis van mijn grootouders weer bewoonbaar zou zijn.

Op het moment dat deze ramp voltrok was ik net één jaar.

Mijn verhaal van de watersnoodramp in Zuidland.

Ik was 9 jaar. Ons gezin bestond uit vader, moeder en zes kinderen. De oudste 13 jaar de jongste was 2 jaar.

Om 3 uur 's nachts ging de klok van de kerktoren, waar we vlakbij woonden, te kleppen.

Dit gebeurde altijd als er brand was. Mijn vader ging zijn bed uit om te kijken wat er aan de hand was.

Van de buurman hoorde hij dat achter in de polder een gedeelte van de polder onder water was gelopen.

Hij stelde voor om te gaan kijken, hij had een auto, mijn vader mocht niet mee van mijn moeder.

Dus gingen ze niet.

Achteraf goede beslissing, want de dijk waar zij over moesten is later op drie plaatsen doorgebroken.

Op een gegeven moment kwamen een oom en tante vragen, ze woonden aan de buitenrand van het dorp, of de ouders van mijn moeder bij ons waren? Mijn vader vroeg wat er aan de hand was.

Mijn oom zei dat de sloten al vol water stonden en dat het wel eens fout kon gaan. Wij zijn toen zo veel mogelijk spullen naar de zolder gaan brengen, allereerst de radio die mijn vader van een oom had gekregen, en de naaimachine enz.

De buurman die koeien had was bezig die naar de Ring te brengen want de Ring ligt hoger dan de rest van Zuidland. We hadden een onder en boven deur, 1 van de kinderen deed die open en riep, het water komt eraan. Mijn moeder zei, allemaal naar de Ring en op de hoek wachten. Alleen mijn

moeder had natte voeten omdat mijn jongste broer nog uit bed gehaald moest worden. We zijn daar bij mensen in huis geweest.

Inmiddels kwam de hulpverlening opgang. Mijn oom uit Tinte kwam opoe van Sintmaartensdijk ophalen met mijn 2 oudste zussen. Ook kwamen er bussen, die ons naar de Ahoy hal in Rotterdam brachten. Daar kwam mijn moeder een neef tegen die in Rotterdam woonde, die zei dat hij ging kijken of hij alles bij elkaar kon krijgen om te slapen.

In Schiedam kwam hij bij een andere neef, die had bij de ouders van mijn moeder ingewoond na dat zijn ouders overleden waren, laat ze maar hier komen zei hij. Dat gezin was ook al met 8 personen dus er moest heel wat geregeld worden.

Ik ben daar ook naar school geweest en voor rest weet ik er niet veel meer van, hoe het allemaal ging.

Een ding is mij bijgebleven, mijn oom was scheepstimmerman, wij zijn samen met hem bij een te waterlaten van een schip geweest. Toen het huis weer droog was zijn mijn ouders alles schoon gaan maken wat een hele klus is geweest.

Half april zijn wij weer naar Zuidland vertrokken, toen het waaide weer heel hard, en om 3 uur ging de klok weer klepperen, mijn moeder zei, ga maar weer naar de Ring.

Bij Oudenhorn dreigde een nooddijk te bezwijken.

Er werden mannen opgeroepen om zandzakken te vullen en op de dijk neer te leggen.

Bij de ramp in februari in Zuidland zijn 21 mensen verdronken. Een gezin van 5 personen, die midden in de polder in een houten huis woonden.

Het verhaal, wat erg triest is, is het volgende. Het gaat over 2 families die aan de buitenrand van het dorp woonden.

De ene was wethouder en stond in contact met de burgemeester en die zei dat het mis ging. Hij is met die mededeling naar de buurman gegaan, die 3 kinderen had, 1 jongen en 2 meisjes, die besloot om de meisjes naar familie dichterbij het dorp te brengen.

Het stormde en regende en was pikdonker. Hij heeft ze afgeleverd bij hun familie.

En is toen teruggegaan om de rest van de familie op te halen. In de tussentijd dat hij bij die familie was, is daar dichtbij de dijk door gebroken. Hij is in dat gat van de dijk gelopen en verdronken. Inmiddels waren de andere leden van de 2 families ook op weggegaan naar het dorp, die mensen zijn in hetzelfde gat gelopen als de buurman.

Van het ene gezin waren dus 3 personen, die zoon dat was een vriend van mij, en zijn vader was een vriend van mijn vader.

Van het andere gezin zijn er 6 verdronken.

En 1 heeft zich kunnen redden door in een woning te klimmen.

Maar het ergste is als zij allemaal thuisgebleven zouden zijn, zouden ze niet zijn verdronken, want hun huizen zijn gespaard gebleven.

Arie van Sintmaartensdijk.

NIEUWJAARSTOESPRAAK 2023.

Gezondheid, gezelligheid, voorspoed dat wil ik iedereen graag toewensen.

Het jaar 2022 was over het geheel genomen niet bepaald een jaar om over te juichen. Zeker de tweede helft was voor ons zangers best wel dramatisch op het menselijke vlak.

Dus liever richten we ons op dit nieuwe jaar. En dan hopen we natuurlijk dat ons veel leed bespaard zal blijven.

We gaan eindelijk weer normaal van start – zonder coronaperikelen.

Om te beginnen is er een nieuwe secretaris, die al volop berichtjes heeft rondgestuurd. Ik wens Jan Willem veel plezier in het bestuur. Onze grote dank gaat natuurlijk uit naar Ies Dekker, die nog een aantal maanden secretaris bleef, totdat Jan Willem beschikbaar was.

Heerco Steen zal de volgende penningmeester worden. Hij is nog volop aan het herstellen van allerlei lichamelijke ongemakken en daarbij wensen we hem veel kracht toe. Onze dank gaat naar Bas Vogel en natuurlijk Cees Brobbel, die het penningmeesterschap waarnemen. Cees zal overigens met Heerco blijven samenwerken.

Dit seizoen werken we ook weer nauw samen met onze dirigent Arjan. Hij is en blijft altijd optimistisch, enthousiast en meewerkend aan de wensen van het bestuur. Maar wie Arjan volgt, weet dat hij verscheidene dames heeft staan in zijn concertboekje, bijv. Wendy Roobol, of Petra Berger, of Anna Majchrzak of Donij van Doorn. De laatste twee zien we vaak bij André Rieu. Ik hoorde trouwens Anna het lied “Walk in the air” zingen. Een prachtig nummer en ik vroeg Arjan of dat niet een geschikt lied voor ons koor was. Arjan vond dat ook en ging gelijk aan de slag om er een bewerking voor mannenkoor van te maken. Dat hebben we inmiddels van hem ontvangen en de muziekcommissie en het bestuur zullen – hoop ik – ermee instemmen dit lied toe te voegen aan ons repertoire; dus Walk in the air.”

We zijn met 68 leden, waarvan er maar liefst 62 bij het laatste kerstconcert aanwezig waren. En dat hoor je aan de klank van het koor. Mijn wens is dat we bij elk optreden met zo'n grote groep op het podium staan. De kleding was keurig in orde nu, dus de oproep om goed op een verzorgd uiterlijk te letten, is goed opgevolgd. Houden zo!

Er staan weer verscheidene optredens op de agenda. Maar nog met een vraagteken, want er zijn nog geen definitieve afspraken gemaakt, behalve ons kerstconcert in Brielle.

Zo willen we een concert organiseren, waarbij we film- en musicalnummers ten gehore brengen. Zeker is wel, dat we nummers in de map hebben, die opnieuw ingestudeerd zullen worden; niet iedereen kent bijv. True Love, het Wolgalied, Ritters Abschied, Cantique de Jean Racine, Bella Italia of Funiculi, Funicula om maar een paar te noemen.

Ook staat weer een zomeravondconcert op het programma. Het is de bedoeling om ook dit jaar na afloop weer naar restaurant De Olijf te gaan voor een hapje en drankje. Dit optreden is tevens de laatste in de Dorpskerk, waar het om de repetitieavonden gaat.

Per 1 september gaan we terug naar de plek waar we zo'n 20 jaar hebben gerepeteerd. Naar gebouw De Verbinding, beter bekend als De Kern. Iets om naar uit te kijken en misschien ook een mooie gelegenheid voor enkele oud-leden om terug te keren.

Betrokkenheid van de leden vinden wij – als bestuur – erg belangrijk en waardevol. Soms worden we gebeld, soms ontvangen we brieven. Daar doen we altijd iets mee.

Die betrokkenheid betreft ook het binnenhalen of in ieder geval de tip geven van mogelijke adverteerders of sponsors. En niet te vergeten mannen te interesseren voor ons koor. Laat zo iets niet alleen afhangen van het bestuur.

Het bestuur van de laatste jaren is er eentje van aanpakken, van organiseren, van evalueren, van geld binnen harken, van goede wil tonen. Bij het opzetten van een concert kan het bestuur niet zonder hulp; veel mannen staan klaar om de helpende hand toe te steken. Zoals ook vanavond weer hulp geboden wordt, ook door partners. Graag een hartelijk applaus voor hen.

Het bestuur wordt soms geconfronteerd met de tekst van bepaalde nummers, zoals Exodussong en Adieu mein kleiner Gardeoffizier. Kun je deze nummers in deze tijd wel zingen? Lastig dilemma!!

We gaan ons best doen weer een mooi zangjaar te hebben met ons mannenkoor. Dat gaat ongetwijfeld lukken. Laten we daarop proosten.

GRIP

Ik zit in de trein. De coupé voelt vertrouwd aan. Het doffe, ritmische geluid van de wielen die het spoor raken stelt mij gerust. Mijn rechtervoet tikt zachtjes mee op het ritme.

Ik kijk om mij heen en zie dat er een vrouw tegenover mij zit. Mijn blik glijdt uitvoerig langs haar heen. Haar huid heeft de kleur van melkchocolade. Versierd door een tal lichtbruine zomersproetjes. Een prachtig gezicht. Ze draagt een jurk die net over haar knieën valt met een felgekleurde print en op haar schoot zit een kind. Het jochie kijkt stoer om zich heen. Hij doet mij denken aan mijn eigen zoon toen die klein was. Nog jong, maar al zo bewust van zichzelf. Die kan voorlopig de hele wereld aan. Al helemaal op de schoot van zo'n mooie moeder, bedenk ik mij. Wanneer ik merk dat de vrouw opkijkt en ziet dat ik onbeschaamd naar haar en het jochie aan het staren ben, wend ik mijn hoofd af. Ik voel dat ik wat rood word. Mijn konen gloeien een beetje. Om de aandacht ergens anders op te vestigen, haal ik vlug het briefje uit mijn broekzak. Het is een klein stukje krantenpapier, gescheurd uit een plaatselijk huis-aan-huisblad. Op de achterkant staat een foto van een afgetraind vrouwenlichaam in een baby roze bikini. Met paarse koeienletters staat er bij geschreven: 'Geef jezelf een strak lijf cadeau!'. Deze manier van verkoopstimulering voor het een of andere dieetboek doet mij grijzen. Wanneer mijn vingers een poging doen tot het omdraaien van het papier, verliezen ze hun grip. Het briefje valt op de vloer van de trein. Het is een smerige vloer. Een klodder mayonaise is er lichtjes over uitgesmeerd. Een hand naast mij pakt het briefje op. Ik volg de beweging en de hand blijkt van een man te zijn die naast mij zit. Ik kan mij niet herinneren dat hij hier eerder ook al zat. De man draagt een bruin regenhoedje. Ik vermoed dat hij licht kalend is. Dat probleem heb ik in mijn jongere jaren maar al te goed gekend. 'De eerste zichtbare tekenen van aftakeling', zei ik altijd breed lachend als iemand mij weer wees op het kale rondje achterop mijn hoofd. 'Alstublieft meneer', klinkt het naast mij. De man praat wat bekakt. Ik mompel wat onverstaanbaars terug. Het papier wordt nu opengevouwen in mijn handen geschoven. Dan schiet mij iets te binnen: 'Jongeman, zou jij misschien iets voor mij willen doen?' Ik denk even na. 'Op dat briefje staat welke overstap ik moet nemen.' De man trekt zijn gezicht in een ongemakkelijke, maar beleefde houding. Hij kijkt even over mijn schouder mee. Dan is het een ogenblik stil. 'Meneer, u kan nog twee tussenstations blijven zitten, bij het station daarna moet u uitstappen. Ik zal u voortijdig waarschuwen.' Ik geef hem weer zo'n zelfde knikje en daarmee eindigen we het gesprek.

Mijn gedachten dwalen af naar mijn dochter. Ze heeft zich verheugd op deze mooie dag. 'Wij zijn zo trots op jou, papa', zei ze vanochtend nog aan de telefoon. Sinds de diagnose zegt ze dat vaker. Ook dat ze zo zielsveel van mij houdt. Ze lacht er dan bij. Wanneer ze lacht, krullen haar mondhoeken zo schattig omhoog. Als baby had ze al die prachtige glimlach en ik zal er alles voor doen om hem niet te vergeten. Van het idee dát, moet ik even zuchten. Mijn dochter woont in de stad. Ze kwam er op jonge leeftijd achter dat het platteland niet voor haar bestemd is. Rot verveelde ze zich in dat gehucht, kreeg ik vaak te horen. Dus toen ze op 18-jarige leeftijd haar middelbare school had afgemaakt, vertrok ze naar de grote stad om daar te beginnen aan een studie geneeskunde. Van mij kreeg ze één-kamerappartement cadeau. Gekocht. Dat was praktisch, want dan zou ze geen gedoe hebben met vervelende huurbazen, was het idee erachter. Eigenlijk, wilde ik haar vooral een groot plezier doen. Na drie maanden stopte ze met de studie, ze vond het er gewoon écht niet leuk, had ze mij verteld. Pas veel later kreeg ik van haar broer te horen dat ze toentertijd van de opleiding was geschopt. Tijdens de kennismakingsweek had ze het bed gedeeld met een van de hoogleraren. Desalniettemin woont ze tot op de dag van vandaag in de stad, in hetzelfde één-kamerappartement.

'We gaan vandaag samen een boekje maken', vertelde ze mij vanochtend.

'Waar we allerlei herinneringen en foto's van vroeger gaan inschrijven en plakken.' Ik had gereageerd met: 'Oh ja? Goh, wat leuk.' Ze vertelde mij toen, dat dit een plan was dat we de laatste maanden samen hadden bedacht. Toen het nog beter met je ging, had ze er aan toegevoegd. Ik voelde dat de woorden die ze zei, ons beiden zeer deden. Ze grijpen mij naar de keel. Een vervelend, benauwd gevoel was het gevolg geweest.

'Meneer, u moet hier uitstappen!' Verbouwereerd kijk ik op uit mijn gedachten. Een man tikt mij aan. Hij zit naast mij. 'Meneer, u moet er nu echt uit, dit is uw overstap.' Hij klinkt gejaagd. 'Zal ik anders even met u meelopen om te helpen met het uitstappen? Die kleine, smalle trapjes in de trein zijn altijd onhandig.' Ik kan mij niet herinneren dat ik deze man eerder heb gezien. Hij drukt nu een briefje onder mijn neus. Ik bekijk het briefje. De naam die op het briefje staat matcht met de naam die staat weergegeven op het elektronische bord in de coupé van de trein. 'Hier moet ik er inderdaad uit', bedenk ik mij dan. Ik geef de man daarom maar een voorzichtig knikje en mompel in zijn richting 'bedankt'. Zorgvuldig sta ik op uit de stoel die bekleed is met blauw leer. 'Doeij menjeer!', roept een jongetje terwijl ik wegloop. Hij zat tegenover mij. Nog niet bewust van zijn geslis, kijkt hij mij stoer aan.

Bron: Mijn korte verhaal, Sabien ten Have.

“de Verbinding ”

Van de Moerdijk naar Spijkenisse

Oud

Oud en Nieuw

Nieuw

Hoe brugdelen van de Moerdijkbrug nu vorming geven aan de Spijkenisserbrug

De aanleg van de oude Moerdijkbrug, gebouwd door de firma Penn & Bauduin uit Dordrecht, begon in 1934 en op 12 december 1936 werd de Moerdijkbrug (voor het wegverkeer) in gebruik genomen door koningin Wilhelmina. Tussen de ingebruikname van de parallelle spoorbrug en de verkeersbrug zat een periode van 65 jaar. Evenals de spoorbrug bestond de brug voor het wegverkeer uit stalen

overspanningen van elk circa honderd meter lang, hoewel deze brug met tien overspanningen wel korter was dan de spoorbrug met tien overspanningen. Het was een vakwerkbrug en destijds één van de grootste bruggen van Europa.

Bouw Moerdijkbrug 1935; Bron: <https://beeldbank.rws.nl>, Rijkswaterstaat Afdeling Multimedia Rijkswaterstaat

Bron: foto Stichting De Greb

Moerdijkbruggen na het oplazen door de Duitsers 19 november 1944

Op 10 mei 1940 werd na een Duitse parachutistenlanding rond de beide landhoofden enige tijd hard gevochten om het bezit van de Moerdijkbruggen. De brug is in september 1944 door het terugtrekkende Duitse leger vernield om de opmars van de geallieerden te vertragen. De brug is kort na de Tweede Wereldoorlog provisorisch hersteld met overspanningen van de spoorbrug en was in het bevrijdingsjaar alweer te berijden. In 1946 werd een definitieve reparatie verricht. De onderdelen uit de spoorbrug werden weer teruggeplaatst op die brug.

In de jaren zeventig is de oude brug vervangen en in 1978 is de aangepaste brug opengesteld. De oude brugdelen zijn elders hergebruikt, vier delen voor de Spijkenisserbrug en zes delen voor de Keizersveerbrug in de A27 bij Geertruidenberg. De Keizersveerbrug ligt relatief dichtbij, maar de vaarroute van de brugdelen maakte een behoorlijke zigzag door de regio, ze werden vanaf de Moerdijkbrug eerst de Dordtse Kil ingevaren, dan via de Beneden Merwede tot even voor Gorinchem, vervolgens via de Nieuwe Merwede terug naar het Hollandsch Diep en dan oostwaarts naar Geertruidenberg. Dit was nodig omdat het transport van de brugdelen niet onder de naastgelegen spoorbrug door kon. De middelste overspanningen zijn enkele meters ingekort om tussen de bestaande (en verbrede) pijlers te passen.

Een deel van deze inkorting, twee vakwerkliggers van de oude brug, met hierin het herdenkingsreliëf is nu als monument, ingericht ten oosten van de nieuwe verkeersbrug, te bewonderen.

Het herdenkingsreliëf (door Frits van Hall) voor de opening van de oude verkeersbrug in 1936 is nu onderdeel van het vrijstaande monument voor de opening van de vernieuwde brug in 1978, dat aan de Brabantse oever naast de brug staat

Eerste Spijkenisserbrug

De eerste Spijkenisserbrug opende op 1 oktober 1904 voor het verkeer en verving een veerdienst. Deze brug was primair een trambrug. De Veerweg aan de kant van Spijkenisse herinnert nog aan deze veerdienst. De brug had drie vaste overspanningen van 88 meter lengte en een draaibrug met een lengte van 65,6 meter. De totale bruglengte bedroeg 330 meter. De oorspronkelijke Spijkenisserbrug was ook een vakwerkbrug met een draaibrug in het midden, die in 1933 is vervangen door een hefbrug. De brug was aanvankelijk de enige mogelijkheid om vanaf Rotterdam naar het westen te reizen totdat de Botlekbrug in 1955 werd opengesteld. Deze brug was oorspronkelijk voorbehouden aan trams, maar later is de brug opengesteld voor autoverkeer. De trams werden geleidelijk vervangen door bussen, maar de tram over de Spijkenisserbrug was de laatste die nog in dienst werd gehouden. De tramdienst is in 1966 opgeheven. Van de eerste Spijkenisserbrug is aan beide zijden van de Oude Maas een restant te vinden. De oude Spijkenisserbrug leek enigszins op de Botlekbrug, die anderhalve kilometer noordelijker de Oude Maas oversteekt.

Huidige Spijkenisserbrug

In de jaren '70 werd besloten om de Spijkenisserbrug te vervangen door een modernere brug, die minder vaak open hoefde voor de scheepvaart. Toevallig werd in die tijd de Moerdijkbrug vervangen door een bredere brug, waarbij het mogelijk was om de brugelementen van de Moerdijkbrug op twee plekken te hergebruiken; de Keizersveerbrug bij Geertruidenberg en de Spijkenisserbrug. De nieuwe brug werd ten noorden van de oude brug aangelegd, en is met vier van de tien segmenten van de Moerdijkbrug aangelegd.

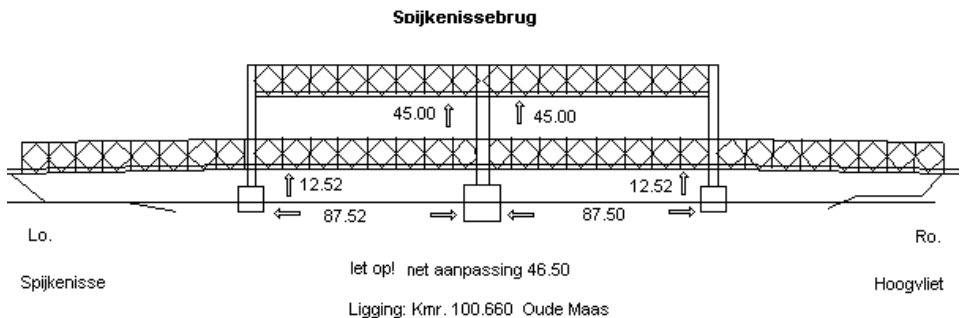

De huidige brug is in 1978 opengesteld voor het verkeer, maar veel constructieve onderdelen dateren van 1936. In de aanbruggen is het originele betonnen rijdek

uit de Moerdijkbruggen nog aanwezig, gelegen op dwarsdragers en langsliggers, compleet met een onder-windverband. De twee tussengelegen bruggen zijn omgebouwd tot beweegbare hefbruggen en zijn, om gewicht te besparen, voorzien van een orthotroop stalen rijdek. Hiertoe is het oorspronkelijke betonnen rijdek, inclusief langsliggers en onder-windverband, verwijderd. Het rijdek is op de oude dwarsdragers aangebracht met troggen als langsvorstijvers.

De brug werd verder ontlast met de openstelling van de Botlektunnel in 1980. Over de brug liep oorspronkelijk een busbaan, maar met de opening van de Rotterdamse metro naar Spijkenisse in 1985 werd het belang van de bus als primaire OV-verbinding naar Spijkenisse minder. In 1996 is er een proef geweest met het openen van de busbaan op de brug voor alle verkeer bij file om voor verlichting te zorgen van de verkeersdruk. Op 17 februari 2000 werd de wisselstrook officieel geopend die gevormd werd uit de oude busbaan. Deze wisselstrook is nog steeds in gebruik. Voor de brug bevindt zich aan weerszijden een VRI waarmee het mogelijk is het verkeer stop te zetten. Dit wordt gedaan als er gebruikgemaakt wordt van de busbanen, die zich bevinden aan beide opritren, alleen in de richting van de brug zelf. Hoewel er sinds 2002 geen buslijn er geen gebruik meer van maakt (uitgezonderd 2011), kunnen hulpdiensten van de busbaan gebruikmaken en voorrang krijgen op ander verkeer.

De Spijkenisserbrug is een hefbrug, één van drie grote hefbruggen in de regio Rotterdam, en bestaat uit vier overspanningen. De brug telt 3 rijstroken, waarvan de middelste als wisselstrook wordt ingezet. De brug is een markant herkenningspunt in de regio. De brug heeft een totale overspanning van circa 415 meter, met twee hoofdoverspanningen van 100 meter. De brug is 19,4 meter breed en heeft een doorvaartwijdte van 87,5 meter. De maximale doorvaarthoogte in geopende toestand bedraagt 45 meter. Aan beide zijden zijn voorzieningen voor fietsers en voetgangers.

Het zij-aanzicht van de Spijkenisserbrug.

Spijknisse ligt relatief geïsoleerd maar is wel een vrij grote plaats, waarvan een groot deel van de inwoners buiten de gemeente werkt, met name in Rotterdam. Spijknisse wordt dan in de belangrijke richtingen op twee manieren ontsloten, via de Hartelbrug naar de A15 en de Spijknissbrug. Alhoewel de capaciteit van de Hartelbrug is vergroot naar 2x2 rijstroken en de A15 verbreed wordt naar 10 rijstroken zal de Spijknissbrug een pijnpunt blijven door een gebrek aan alternatieve verbindingen. De aanleg van de A4 tussen het knooppunt Benelux en Klaaswaal zou Spijknisse een derde ontsluiting kunnen geven. De kans dat die weg voor 2030 gerealiseerd wordt is te verwaarlozen. De Spijknissbrug werd in 2014-2015 berucht vanwege de vele storingen.

Tot medio 2024 worden de technische installaties vervangen en voor 2029 moet een constructieve renovatie zijn afgerond.

Dit was het verhaal over de Spijknissbrug, de brug die ervoor zorgt dat Het Randstedelijk Mannenkoor voor eenieder bereikbaar is.

De volgende keer zal ik wat schrijven over de **Koninginnebrug**, de brug met de 4 brugwachtershuisjes met koperen daken.

Veel leesplezier,

Cor Kreft.

Holland address:

p/a Wieldijk 5
3218 LL Heenvliet
The Netherlands
Tel. : +31 (0)181 661451 of
+31 (0)10 2831105

Website: www.sgms.nl
e-mail: jan.derijke@xs4all.nl

Stichting GHANA Medical Support
Ghames Foundation

Beste vrienden, sponsors, sympathisanten en belangstellenden.

Het is al weer december en tijd voor de tweede nieuwsbrief van dit jaar.

Door alles wat er in de wereld gebeurt is het een onzekere tijd geworden. Hier in Europa proberen we met alles wat mogelijk is de verkregen welvaart in stand te houden. De inflatie is hoog maar door verschillende maatregelen zal de teruggang van koopkracht relatief beperkt blijven. In veel landen in Afrika is het onmogelijk om de inflatie in de hand te houden of te compenseren, dus ook in Ghana is dit problematisch. De waarde van de Ghanese Cedi ten opzichte van de Euro is enorm in waarde gedaald. In januari dit jaar was de wisselkoers Euro 1,00/GHC 7.10 en nu 12 december Euro 1 GHC14,10. Een waardedaling van circa 100%. De inflatie was volgens opgave van de Ghanese overheid tot oktober dit jaar al meer dan 40%. Dit is desastreus voor de verdere ontwikkeling van het noorden van Ghana. Met name de arme bevolking krijgt het weer zwaar en de kleine stapjes vooruit worden hierdoor weer teniet gedaan.

Het positieve nieuws is dat een van de voormalige studenten, Yakubu Idrissu, zijn eigen bedrijf is begonnen met het inkopen van landbouwproducten zoals, cashew noten, shea noten, mais, soyabonen en dergelijke met een redelijke prijs voor de boeren. Vervolgens worden de producten doorverkocht aan bedrijven die deze verder verwerken voor export. Yakubu heeft een commerciële logistieke opleiding en werkervaring opgedaan in het transport en de verwerking van deze producten. Hij is geboren in Yikapongo en was een van de eerste studenten door de stichting gesponsord werd.

Nhamale Salia, de student die twee maal een hersenoperatie heeft ondergaan, heeft zijn bachelor Computer Science behaald. Dit geeft hem vooruitzichten op een goede baan.

Dankbaar, maar ook trots, zijn we dat met alles wat hij heeft doorstaan het hem toch gelukt is dit te bereiken. Wij hebben hem dan ook van harte gefeliciteerd.

De aflevering van de lokaal gemaakte 260 schoolbanken heeft inmiddels plaatsgevonden. De banken zijn allemaal gedistribueerd naar 9 verschillende dorpen. Men is blij dat een gedeelte van de schoolkinderen nu eindelijk normaal kunnen zitten in een klas en niet meer op de grond zoals voorheen. Zie de bijgevoegde foto's.

Het is onze intentie om nogmaals 260 banken te laten maken voor de scholen aldaar. Zoals eerder vermeld is er circa € 37,50 nodig om een bank te laten maken en te laten bezorgen bij de scholen. Het project zorgt opnieuw dat er werkgelegenheid is in de regio.

Om op een verantwoorde wijze met de donaties om te gaan, hebben we besloten een van de bankrekeningen op te heffen. Dit levert een besparing op en hebben we weer wat extra om het in Ghana te besteden. Het betreft bankrekeningnummer NL65INGB0682043486. Het banknummer bij de Rabobank, **NL89RABO0181264390**, blijft in gebruik. Als u wilt doneren dan graag van dit banknummer gebruik maken.

Rest ons nog u te bedanken voor de donaties en het vertrouwen die we dit jaar mochten ontvangen.

U allen fijne kerstdagen en een voorspoedig 2023 toegewenst.

Met vriendelijke groet

Jan de Rijke

NUTTELOOS

De deur kraakte. Hoe meer akelige piepjes ik hoorde, hoe meer zenuwen mij gingen tegenwerken. De deur wilde mij laten schreeuwen van angst, en mijn hoofd tolde al bij het horen van schreeuwende kinderen die op straat aan het spelen waren. Alsof ik in een film zat met achtergrondgeluiden, en een kier gevuld met licht als decor. Hoe meer de deur meegaf, hoe meer angst er in mijn lichaam gepompt werd. De angst leek net op water, dat vanuit mijn voeten zo mijn hoofd in liep. Steeds zwaarder werd de grote bol op mijn nek, zo zwaar dat ik mezelf niet meer rechtop kon houden. Mijn voeten gleden onder mij weg, maar mijn hand leek aan de deurknop vastgelijmd te zitten. Ik kwam steeds dichterbij de grond en ik probeerde de deur los te laten. Tevergeefs. Hoe lager ik kwam, hoe dichterbij de deur weer in zijn slot getrokken werd. Uiteindelijk voelde ik de grond, wat samenging met een klik van de deur. Weer mislukt. Mijn wens om buiten te zijn was weer in rook opgegaan. Rook die nooit bleef hangen, maar altijd meteen weg zweefde. Nieuwe moed bij elkaar rapen lukte me geen twaalfde keer, en met die gedachte sleepte ik mezelf mijn donkere woonkamer in.

Deze onbegrijpelijk grote afstand tussen mij en de buitenwereld begon eigenlijk al op mijn vijfde verjaardag. Die dag was ik opgewonden over het feit dat ik mijn beroemde oom zou ontmoeten. Wachtend bij de deur kwam de een na de ander binnen. Vele zweethanden aaiden mij die dag over mijn bol, en vele lippen kusten mij op mijn wang. Ik voelde het speeksel nog steeds zitten, toen ik de deur voor de zoveelste keer hoorde kraken. Een donkere gedaante werd door licht omhuld, en het leek net of ik op een trilplaat stond. Het was een moment waar ik de hele dag op gewacht had, ik had zelfs hele teksten geschreven en geoefend om mijn oom te verwelkomen. Het snot liep uit mijn neusgaten, zoals het bij vele vijfjarigen doet. Maar dat snot leek al mijn teksten en grapjes mee te nemen, en mijn hoofd helemaal leeg te maken. De grote gelakte herenschoenen schoven mijn kant op, en ik voelde mijn hoofd zwaar worden. Ik zou elk moment neer kunnen gaan. De grond leek al in zicht toen ik een zware, maar toch warme 'hallo' hoorde. Dit woord leek me terug omhoog te trekken, en ik keek recht in de ogen van een man met grijze bakkebaarden. De rimpels waren hem al de baas, maar toch rook ik antirimpelcrème. 'Gaat het?' Ik zag de half verborgen rimpels meebewegen met zijn mond. Ik leek geen geluid te kunnen maken, dus ik besloot maar te knikken. Hij stak een hand in zijn binnenzak, en de andere reikte naar mij. Ik

pakte de, gelukkig antirimpelcrèmeloze, hand vast. Een hand die me omhoog trok. Zijn andere hand was inmiddels uit zijn binnenzak, en hij hield een kleine knuffeltijger vast. Zonder iets te zeggen pakte ik de tijger. Hand in hand met mijn oom liep ik naar binnen.

Mijn oom vertelde die dag veel over zijn nieuwe uitvindingen, wat we er allemaal mee konden doen en hoeveel geld hij ervoor gekregen had. Ik hield meteen van mijn oom, maar toch leek hij iets in mij los te maken. Ik ging nadenken over alles wat ik zelf al bereikt had, maar er schoot me niks te binnen. Hoe hard ik het ook probeerde, het lukte niet. Ik besloot dat het aan het gegalm van stemmen lag, en ik ging samen met mijn tijger naar boven. Eenmaal op mijn kamer ging ik verder met denken, maar ook hier lukte het niet. Had ik dan toch niks bereikt? Terwijl die vraag door mijn hoofd spookte, keek ik mijn kamer rond. Ik zag mijn knuffels, mijn oude kledingkast... Hier zou ik wel jaren kunnen blijven! Wacht eens... Wat nou als ik dat deed?! Hier blijven totdat ik mijn nut gevonden had.

Dat leek toen een goed idee, maar het heeft me nog heel vaak dwarsgezeten. Zoals nu. Ik... Mijn gedachte werd onderbroken door geklop en geroep. Het deed me denken aan mijn oom... Voorzichtig liep ik naar het raam en schoof het gordijn een klein stukje opzij. Ik zag iemand geïrriteerd naar me zwaaien. Ik zag grijze bakkebaarden, zwarte lakschoenen en half verborgen rimpels. Hier was geen twijfel over mogelijk, dit was mijn oom! Snel pakte ik de sleutels en gooide ze door de brievenbus. Ik kon niet zelf opendoen, want dan zou ik zeker flauwvallen. Eenmaal naar de woonkamer gevluht hoorde ik het gedraai van sleutels en het gepiep van scharnieren, waardoor het angstwater even terug kwam. Gelukkig sloeg de deur snel weer dicht en ik hoorde het geschuif van lakschoenen, net als vijftien jaar geleden. Voor ik het wist stond hij weer voor me, maar dit keer liep hij zonder iets te zeggen naar boven. Verbaasd liep ik achter hem aan. 'Waar is je kamer?' Zijn stem was haastig. 'Bovenste deur rechts', antwoordde ik angstig. Hij sprintte naar boven en begon mijn kamer te doorzoeken, net zolang totdat hij tevoorschijn kwam met mijn knuffeltijger. 'Jij bent niet nutteloos, tijger.' Ik keek hem verbaasd aan. Waarom praatte hij nou tegen een knuffel? Toen gaf mijn oom hem aan mij. Ik wilde hem omhelzen met woorden, maar in plaats daarvan gebruikte ik mijn armen. Hij pakte net als vroeger mijn hand vast en trok me mee naar beneden. Eenmaal daar pakte hij de sleutel en deed de deur open. Ik voelde mijn hoofd zwaar worden, maar mijn oom gaf mij een bemoedigend kneepje. 'Jij kunt dit!' Voor de eerste keer geloofde ik dat, en ik zette een stap naar het geluid van schreeuwende kinderen. Ik omhelsde het licht. Ik had me in heel mijn leven nog nooit zo fijn gevoeld. Ik was buiten!

Bron: Mijn korte verhaal, Julia Bouwknegt.

Agenda

Donderdag 16 mrt. 2023	Algemene Leden Vergadering Dorpskerk	19:30 uur
Donderdag 23 mrt. 2023	OPEN HUIS Dorpskerk	19:30 uur
Donderdag 6 apr. 2023	Witte Donderdag (Waar ?)	19:30 uur
Zaterdag 22 apr. 2023	Film/Musicalconcert (ovb)	19:30 uur
Donderdag 4 mei 2023	Herdenking/Bevrijdingsconcert in de Sint-Catharijnekerk	20:30 uur Brielle
Donderdag 6 juli 2023	Zomeravondconcert Dorpskerk Spijkenisse	20:00 uur
Donderdag 31 aug. 2023	Start nieuwe seizoen (locatie Eikenlaan)	19:30 uur
Donderdag 16 dec. 2023	Extra Kerstoptreden (ovb)	
Donderdag 21 dec. 2023	Kerstconcert Sint-Catharijnekerk Brielle	20:00 uur

Wist U dat...?

Het mannenkoor repeteert op donderdagavond in de
Dorpskerk, Kerkring 2 in Spijkenisse.
Er wordt gerepeteerd van 19:30 uur tot 21:45 uur.